

taget i denne Henstilling om Opførelse af en Dobbeltscene. Det Byggeudvalg, som har været nedsat, og i hvilket bl. a. de forskellige Partiers Repræsentanter har haft Sæde, har udtalt, at det stillede sig velvilligt til Tanken om et Præmieobligationslaan til Opførelse af en Dobbeltscene, saafremt den finansielle Tilstand ikke tillod Statskassen direkte at yde de Midler, der skulde til for at opføre den. Efter dette har det været ganske nødvendigt for Regeringen at sondere, hvorvidt der overhovedet var Mulighed for et saadant Præmieobligationslaan, der skulde være garanteret af Staten, men hvile i sig selv, saaledes at det kunde forventes, at der vilde fremkomme et Overskud, stort nok til at dække den Udgift, der var paakrævet, og til at afholde samtlige Omkostninger. Nu maa jeg tilføje, at Regeringen har ment, at der er en anden stor Opgave, som det er endnu mere paatrængende at faa løst, nemlig at raade Bod paa de yderst uheldige Forhold, der raader i Nationalmuseet, baade med Hensyn til Brandfarlighed og med Hensyn til den utilstrækkelige Plads, der ikke tillader en virkelig Udryttelse af de enestaaende Skatte, som vort Nationalmuseum rummer, og som vel at mærke ikke alene er Kulturskatte for Danmark, men er det for hele Norden, ja, for hele den civiliserede Verden, og som vi derfor har en Forpligtelse til alvorligt at tænke paa at sikre og udnytte paa bedst mulig Maade. Regeringen har derfor ment, at dersom man skulde gaa til et Præmieobligationslaan, burde det omfatte ikke alene Udgiften til Opførelse af en Dobbeltscene, som altsaa maa ses ogsaa som en økonomisk Foranstaltning, men ogsaa den kulturelle Udgift til Nyanbringelse af Nationalmuseet. Med de nuværende Priser er dette for begge Institutioner anslaaet til en samlet Udgift paa ca. 12 Mill. Kr., en Udgift, som Statskassen ikke for Øjeblikket er i Stand til at paatage sig; som Sagerne laa, mente vi altsaa, at vi burde tage Nationalmuseet med i Overvejelserne om et Præmieobligationslaan. Nu er det udelukket, at Staten direkte vil optage et saadant Præmieobligationslaan, og vi har derfor henvendt os til Hovedbankerne for at høre, hvorvidt de, der efter min Mening er de eneste, der vil kunne magte denne Opgave, mente, at der var Udsigt til med Held at starte et saadant Præmieobligationslaan, og hvorvidt de vilde paatage sig det. Disse Forhandlinger har ført til, at Hovedbankerne ikke mener, at Forholdene er gunstige i saa Henseende, og ikke mener at kunne

paatage sig Opgaven, og dermed falder Tanken altsaa for Tiden bort.

Det ærede Medlem Hr. Rode nævnte endvidere Landmandsbankens Maanedsbalancer ultimo Juli og August, som med Hensyn til Bankens Interesse i egne Aktier var urigtige, og gjorde blandt andet mig ansvarlig for dette Forhold. Dette Forhold har ikke været bemærket af mig under Forhandlingerne om Juli-Rekonstruktionen, hvor Opmærksomheden var henvendt paa Ting af ganske anderledes gennemgribende Betydning end dette. Man maa i det hele taget erindre, at man ikke ser med ganske samme Øjne paa noget saadant, naar det første Gang berøres, som efter at det har været Genstand for offentlig Forhandling og for Udredning af juridisk sagkyndige Maaneder igennem. Dette Forhold har ikke været bemærket af mig, og Handelsministeren har ikke konfereret med mig derom den Gang, noget, hvortil han heller ikke var pligtig, da det er et Forhold, der aldeles ikke henhører under Finansministeriet, men udelukkende under Handelsministeriet.

Jeg skal saa vende mig til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen. I Anledning af de Undersøgelser, der har fundet Sted hos en Del større og mellemstore Landmænd, og hvorved det er konstateret, at en Del af disse Landmænd har betalt for lidt Skat og har gjort urigtig Selvangivelse, spurgte han mig, om jeg mente, ligesom det efter hans Paastand skulde være udtalt i Venstrepressen — jeg ved for Resten ikke hvor, men det ærede Medlem sagde, at det var udtalt i Venstrepressen —, at der laa en dyb Moral bagved forskellige af de urigtige Selvangivelser, nemlig en Protest mod de alt for høje Skatter. Det Spørgsmaal kan jeg særdeles let svare paa. Den Moral anerkender jeg ikke; jeg mener, at alle skal opgive deres Indtægt rigtigt og svare den Skat, som det efter Loven tilkommer dem at svare. Skønt jeg maa indrømme, at det ærede Medlem syntes at ville fralægge sig det, kunde man ikke lade være med at se som en Baggrund for hans Udtalelser dette, at han mente, at Landmændene som Helhed havde en særlig Skyld i disse Tilfælde, og at det nu var konstateret, at Misligheder i Retning af for ringe Skat var en særlig Skødesynd indenfor denne Samfundsklasse. Det maa jeg paa det bestemteste protestere imod. Der har af Landsoverskatteraadets Ligningsafdeling været foretaget en Række Undersøgelser